

K***KELIAUJANČIO PAMOKSLAUTOJO DIENORAŠTIS******Šrila Indradjuma Svamis, 9 DALIS, 14 SKYRIUS******"Geri ir tikintys"******22/08/08 - 24/08/08***

Po Lenkijos turo vieną dieną pailsėjau Varšuvoje ir po to išskridau į Maskvą, ten susitikau su savo mokiniu Utama-šloka das. Tą pačią dieną susiruošėme skrydžiui į Irkutską, rytinį Sibirą, dalyvauti bhaktų festivalyje.

Nors po komunistinės santvarkos žlugimo 1990 metais Rusijoje daug kas pasikeitė, kai kurie dalykai, pavyzdžiui lėktuvas, kuriuo skridome, išliko tokie pat. Tupolev Tu-154 dešimtmečius buvo pagrindinis Rusijos keleivinis lėktuvas. Jis labiau panašus į autobusą, nei į lėktuvą. Jo tvirta konstrukcija leidžia jam leistis ant neasfaltuoto, žvyruoto lauko, bet ilgi skrydžiai tampa

gana asketiški.

Norėdami palengvinti mano kelionę, bhaktai septynių valandų skrydžiui nupirko verslo klasės bilietą, tačiau vienintelis skirtumas tarp verslo ir ekonominės klasės buvo užuolaida, skirianti šiuos skyrius.

Verslo klase skrido tik vienas keleivis, ir tas pats savo krėse užmigo gerokai prieš skrydį. Pakilus lėktuvui, nebuvo jokių pranešimų ir dvi stiuardėsės, paskirtos mūsų sekcijai, nepatikrino, ar mes užsisegę saugos diržus.

Kai jau skridome, viena iš stiuardesių paklausė, ar nenorėtume ko nors užvalgyti. Retai valgau lėktuve siūlomą maistą, bet buvau išsekęs ir alkanas.

- Ar galėčiau užsisakyti vegetarišką valgį? - paklausiau.

Stiuardesė įdėmiai pažvelgė į mane.

- Ar Jūs rimtai? - paklausė ji.

Per skrydį bandžiau užmigti, bet blusos sename krėsle be perstojo mane kandžiojo. Keletą kartų persėdau į kitą vietą, bet sulaukiau to paties likimo. Galiausiai atsisėdau ir kartočiau mantrą savo karoliais.

Vienu momentu pastebėjau, kad stiuardesės geria iš mažų degtinės buteliukų, skirtų verslo klasės keleiviams, ir įsideda juos į savo bagažą. Po to susėdo į laisvas vietas ir užmigo.

Po keletos valandų ištroškau, taigi kumštelėjau vieną iš stiuardesių ir paprašiau vandens. Ji pašoko, rusiškai nusikeikė ir nulėkė atnešti butelio vandens. Padavusi jį man, atsisėdo į savo vietą ir vėl užmigo.

Pagaliau kapitonas pranešė, kad atskridome į Irkutską, tačiau mums reikės skraidyti aplink oro uostą, kol išsisklaidys rūkas. Po kiek laiko dvi stiuardesės kreipėsi į mane.

- Kapitonas prašo pasimelsti Dievui už mus visus, - pasakė viena iš jų.

- Mums trūksta degalų, - pasakė kita, - ir mes negalime ilgiau sukti ratų aplink oro uostą.

Jos stovėjo laukdamos.

- Na, - pasakė viena iš jų, - ar ruošiatės melstis?

Dvejojau. Tuomet suglaudžiau delnus, užsimerkiau ir pasakiau trumpą malda. Kai baigiau, jos nuėjo apie tai papasakoti kapitonui.

Staiga lėktuvas pakrypo į kairę ir pasuko kita kryptimi. Nebuvo jokių pranešimų. Lėktuvas taip skrido maždaug pusę valandos, o po to pradėjo leistis. Pakviečiau vieną iš stiuardesių ir paklausiau, kas vyksta.

- Leidžiamės Ulan Ude, ten palauksime, kol Irkutske išsisklaidys rūkas, - pasakė ji nervingai, nuo jos tvoskė alkoholiu. - Mums vos užteko degalų.

Palikome savo krepšius lėktuve ir nulipome laiptais į oro uostą. Kai apsidairiau, vos nepagalvojau, kad nusileidome kitoje planetoje. Plati Sibiro stepė kiek akys užmato driekėsi tolyn į visas puses, ir nors buvo vasaros pabaiga, buvo tik šeši laipsniai Celsijaus.

Kai ėmiau rengtis megztinį, Utama-šloka pasisuko į mane su šypsena.

- Vyras, sėdėjęs šalia manęs sakė, kad tai geriausias laikas lankytis Ulan Ude, - pasakė jis, - kadangi kankinančių uodų vasara jau praėjo, o atšiauri žiema dar neprasidėjo.

Kai patekome į oro uosto pastatą, keletas azijietiška atrodančių žmonių atsistojo priešais suglaudę delnus ir išreiškė pagarbą.

- Kas tai? - paklausiau Utama-šlokos.

- Daugelis žmonių, gyvenančių čia, yra budistai, - atsakė jis. - Jie mano, kad esate budistų vienuolis, nes dėvite sanjasio drabužius.

Žvelgdamas per langus pastebėjau lauke už salės nemažą būrį azijatų.

- Ulan Ude buvo įkurtas kazokų 1666, pasakė Utama-šloka. - Dėl savo geografinės padėties jis tapo prekybos centru, jungiančiu Rusiją, Kiniją ir Mongoliją. Dabar čia gyvena apie 400 tūkstančių žmonių. Jis ties 5640-tuoju Trans-Sibiro geležinkelio kilometru.

Su nuostaba pažvelgiau į jį.

- Atsimenu tai iš mokyklos, - nusijuokė jis.

- Dieve, - pasakiau, - įdomu, ar yra šiame Sibiro kampelyje bhaktų?

- Girdėjau, kad čia yra keletas bhaktų, - atsakė jis.

Staiga susigriebiau, kad palikau savo džapos karolius lėktuve.

- O varge! - pasakiau. - Tikėjau si atsigriebti ir pakartoti džapą, kol laukiame čia.

Akies krašteliu pastebėjau kioską, pardavinėjantį kažką panašaus į suvenyrus. Priėjome arčiau ir pamatėme statulėles bei piešinius, vaizduojančius Budą. Ten taip pat buvo karoliai iš mažų karoliukų, tokius meditacijai naudoja budistų vienuoliai, ir didesni karoliai, panašūs į mūsų, Krišnos bhaktų, kartojimo karolius.

Parodžiau į karolių vėrinį.

- Suskaičiuok, kiek jame yra karoliukų, - liečiau Utama-šlokai.

Jis suskaičiavo karoliukus.

- 108, Guru Maharadža, - pasakė jis.

Kaip tik tuo momentu iš už prekystalio atsistojo pardavėjas.

- Harė Krišna, Maharadža, - pasakė jis. - Esu bhaktas, o tai mano parduotuvė. Pardavinėju budistinius ir Krišnos garbinimo reikmenis. Ar Jus domina ši džapa mala?

Utama-šloka mirktelėjo man.

- Kiekviena mieste ir kaime, - pasakė jis.

Po dviejų minučių laimingas kartojau mantrą su savo naujais karoliais. O laiko turėjau į valias. Po dvidešimt keturių ratų pasisukau į Utama-šloką.

- Eik ir paklausk, kas vyksta, - pasakiau jam.

Jis nuėjo ir po to grįžo.

- Rūkas Irkutske pakilo, - pasakė jis. - Mes greitai lipsime į lėktuvą.

Kartu su kitais keleiviais nuėjome prie įlaipinimo vartų. Po valandos vis dar laukėme. Žmonės pradėjo pykti ir šaukti ant oro uosto darbuotojų. Vienas vyras net kažką metė į juos.

- Amerikos oro uoste tai niekuomet nebūtų atsitikę, - pasakiau Utama-šlokai.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Amerika yra už 9680 kilometrų, - pasakė jis.

- Ar tai irgi sužinojai mokykloje? - paklausė jis.

Jis nusišypsojo.

- Ne, - pasakė jis, - internete, kol laukėme.

Po kiek laiko riksmi nutilo ir žmonės nusiminę susėdo ant žemės ar ant savo krepšių. Utama-šloka nuėjo prie langelio ir grįžo atgal.

- Išgirdau juos kalbantis apie tikrąją bėdą, - pasakė jis. - Pilotai nuėjo į miestą parduoti prekių.

- Ką? - paklausiau. - Parduoti prekių?

- Šitai nėra neįprasta, - pasakė jis. - Tai visų užmirštas pasaulio kampelis ir galima greitai užsikalti gero pinigų, jei atvešite tai, kas turi paklausą, ir parduosite perpardavinėtojams.

Po valandos du pilotai grįžo.

Galiausiai nusileidome Irkutske ir mus nuvežė ten, kur apsistosime. Pirmosios festivalio dienos vakarą prisijungėme prie 500 bhaktų. Ten taip pat buvo BB Govinda svamis, Bhakti Čaitanja svamis ir Prabhavišnu svamis. Retai bhaktams Sibire tenka tokia galimybė pabendrauti, taigi jie buvo ypatingai pakilios nuotaikos. Kirtanas truko valandų valandas.

Sibiriečiai yra tvirti žmonės, didžiąją metų dalį gyvenantys sunkiomis sąlygomis. Žiemą ypač sunku, temperatūra nukrenta žemiau -50°C . Ir ne taip kaip Maskva ir Sankt Peterburgas, kurie dabar tapo klestinčiais, šiuolaikiniais miestais, Irkutskas ir kiti Sibiro miestai vis dar atrodo taip, kaip ir komunistiniais laikais.

Geroji pusė ta, kad čia dauguma žmonių neabejoja materialios egzistencijos sunkumu ir yra atviri dvasiniam gyvenimui. Kadangi nuo 1990 karts nuo karto atvažiuoju į Sibirą, turiu nemažai mokinių šiame regione. Keletas paliko Krišnos sąmonę, gerai žinodami skirtumą tarp atšiauraus materialaus gyvenimo ir palaimingos dvasinės tarnystės.

Pertraukose tarp tris dienas vykusių seminarų ir kirtanų, pasistengiau susitikti su kiek įmanoma daugiau mokinių. Dažnai paklausiu jų, kaip jie tapo bhaktais.

Susitikti su manimi susitikti atėjo Ačintja-šakti dasi, ir aš paklausiau jos, kada ji prisijungė prie judėjimo.

- Prieš vienuolika metų, - atsakė ji.

- Taigi jums turėtų būti per keturiasdešimt metų, - pasakiau. - Ar ne taip?

- Ne, Guru Maharadža, - pasakė ji sukikenusi, - man 71.

Pažvelgiau į ją ir papurčiau galvą.

- Tai neįmanoma, - pasakiau.

- Gimiau 1937, - pasakė ji.

- Bet atrodo dukart jaunesnė, - pasakiau.

- Gyvenimas Sibire suteikia pranašumą, - pasakė ji. - Manau mano gera sveikata dėl to, kadangi gyvenau paprastą gyvenimą. Žinoma, kartais buvo kai kas daugiau, nei paprastumas. Tai skurdas.

- Kai buvau vaikas, kilo II Pasaulinis karas. Visi šaukiamojo amžiaus vyrai išėjo į frontą. Moterys ir vaikai turėjo daryti viską, kol vyrų nebuvo. Maskvos fronte buvo nutrūkęs bendravimas ir transportavimas, taigi Sibire tiekimo praktiškai nebuvo. Turėjome gyventi vaisiais ir daržovėmis, kuriuos išsiaugindavome vasarą.

- Tais laikais buvo labai mažai automobilių, taigi visur eidavome pėsčiomis. Po karo vis dar vaikščiojau kiekvieną dieną septynis kilometrus į mokyklą ir atgal, netgi žiemą, juk žinote, ką reiškia žiema Sibire.

- Gyvenome paprastą, bet sveiką gyvenimą. Vasarą su arkliais ardavome laukus, sėjome ranka grūdus, gėrėme ką tik pamelžtų karvių pieną ir virėme uogienes iš vaisių ir uogų.

- Komunistiniais laikais nedaug girdėdavome naujienų apie pasaulį. Buvo tik vienas vietinis laikraštis, turėjome radiją namuose, bet informacija buvo stipriai cenzūruojama. Iš vienos pusės tai buvo gerai. Neįsijautėme baimės ar nerimo dėl įvykių, vykstančių toli nuo mūsų ir nesusijusių su mumis.

- Galiausiai gavau geologinį išsilavinimą ir dirbau vyriausybėje, ieškojau mineralų įvairiose

šalies vietose. Būtent tuomet ir pamačiau sunkumus, kuriuos jautė kiti Rusijoje. Tai privertė mane ieškoti dvasinio gyvenimo.

- Kartą mane išsiuntė į Mongoliją, ten dauguma žmonių budistai. Mane patraukė karmos ir reinkarnacijos filosofija. Tada, 1997, susitikau bhaktus ir kitame Sibiro mieste vykusiose programose pagaliau pamačiau Jus.

- Nuo tada gyvenu gerą gyvenimą būdama Krišnos sąmonėje. Todėl esu sveika ir laiminga.

Nusišypsojau.

- Atrodote tokia tvirta, - pasakiau, - manau gyvensite gerokai ilgiau nei iki 100 metų.

- Ne, prašau, Guru Maharadža, - pasakė ji. - Nenoriu čia pasilikti tiek ilgai. Noriu grįžti atgal pas Dievą.

- Kur gyvenate? - paklausiau.

- Turiu nedidelį butuką, gyvenu iš valstybinės pensijos, - pasakė ji.

Jos tonas tapo džiaugsmingas.

- Noriu padėti Jums pamokslauti, - tęsė ji. - Kiekvieną mėnesį norėčiau aukoti festivalių programoms Lenkijoje. Gal galėtumėte duoti man banko duomenis?

- Tačiau kaip tai įmanoma? - paklausiau. - Kiek gaunate kiekvieną mėnesį?

- Mano pensija 250 dolerių, - pasakė ji, - ir kiekvieną mėnesį norėčiau duoti Jums po 100 dolerių.

- Tai beveik pusė Jūsų pajamų, - pasakiau. - Nepriimsiu to. Tai Jūsų gyvenimą padarys per nelyg sudėtingą. Kaip Jūs išgyvensite?

Ji šypsojosi.

- Kaip išgyvendavau visuomet, - pasakė ji. - Galbūt bus truputį asketiškiau. Bet jei tai padės Jūsų pamokslavimui, būsiu laiminga dėl to. Esate mano dvasinis mokytojas ir turiu didelę skolą Jums.

Akimirką ji patylėjo.

- Esu pripratusi prie tokių dalykų, - pasakė ji. - Esu sibirietė.

Kai ji išėjo, Utama-šloka pasisuko į mane.

- Jie čia tvirti, - pasakė jis.

- Ir geri bhaktai, - pridėjau aš, - bet negaliu priimti jos pasiūlymo, nors jos 100 dolerių auka per mėnesį man reiškia tiek pat, kiek 1000 dolerių iš ko nors kito.

Kitą dieną po festivalio Irkutske mes išvykome į oro uostą ruošdamiesi skristi atgal į Maskvą. Nerimavau, kad vėl gali būti rūkas, ir mes vėl vėluosime. Tačiau dangus buvo giedras, ir mūsų lėktuvas pakilo laiku.

Kai pasiekėme Maskvą, vienas iš bhaktų, pasitinkančių mus, automobilių stovėjimo aikštelėje pribėgo prie manęs.

- Guru Maharadža, - pasakė jis, - kai pakilote iš Irkutsko, ten prasidėjo žemės drebėjimas, 7,5 balo pagal Richterio skalę. Pranešama, kad 900 žmonių sužeista, yra ir žuvusių. Skaičiuojama, kad padaryta daugiau nei 15 milijonų dolerių žala.

- Paskambink ir paklausk, ar visi bhaktai sveiki, - pasakiau.

Kai jis pasisuko eiti, sugriebiau jį už rankos.

- Ten yra pagyvenusi matadži, Ačintja-šakti dasi. Paklausk, ar jai nieko nenutiko.

- Kas ji? - paklausė jis.

- Ji atsidavęs bhaktas, kurios nenoriu prarasti, - pasakiau.

Tą vakarą jis paskambino pranešti, kad visi bhaktai žemės drebėjimo srityje yra saugūs ir sveiki.

- Ir dar vienas dalykas, - pasakė jis. - Ačintja-šakti klausia, koks Jūsų banko sąskaitos numeris.

Šrila Prabhupada rašo:

“[Viešpats Krišna pasakė Sudama brahmanui:] Mokytojas tada ištarė kupinus užuojautos

žodžius: “Brangūs berniukai, nuostabu, kad jūs tiek dėl manęs iškentėjote. Kiekvienas pirmiausia rūpinasi savo kūnu, o jūs taip mylite ir esate tokie ištikimi savo mokytojui, kad negalvodami apie save tiek dėl manęs iškentėte... Šitaip tikras mokinyš atlygina savo skolą dvasiniam mokytojui.””

[Krišna,Aukščiausias Dievo Asmuo, Viešpats Krišna susitinka su brahmanu Sudhama]